

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1715. usque ad annum 1718

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 46. Emanuelis de Arias Cardinalis fata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67649)

Sæc. XVIII. ætatis suæ septuagesimo tertio natura
 A.C. 1717. debitum solvit, sepultus in Ecclesia
 Capuccinorum. Caverat testamento,
 ut vigesies mille Sacra pro ejus anima
 a PP. Augustinianis, Carmelitis, Do-
 minicanis, & Franciscanis offerrentur.

§. XLVI.

Emanuelis de Arias Cardinalis fata.

Cimarol.
mem. Mundi
pag. 767.

Inter celebriores sui ævi Cardinales
 merito recensetur Emanuel de Ari-
 as & Porres in oppido Alexos Val-
 doletanæ Diæcesis in Castella veteri ex
 nobilissimis Parentibus natus. Hic
 inter pietatis exercitia adolescens, ad
 liberales artes, necnon ad Mathesin &
 utriusque Jurisprudentiæ studium ani-
 mum eo feliciter applicuit, quo excel-
 lentiores juris Doctores ac Professores
 incredibili sua cum voluptate adire li-
 cuit. Ast bene cæptum studiorum cur-
 riculum interrupit Patris sui mandatum,
 quo inter Equites Jerosolymitanos co-
 optatus Melitam contendere iustus,
 maritimas expeditiones obibat: Nec
 tamen propterea in hoc Juvene deser-
 buit discendi ardor; quippe reliquum
 tempus sedulo Philosophicis, & Theo-
 logicis studiis impendit: Raphaele au-
 tem Cotonero in Magnum Ordinis Ma-
 gistrum electo, Emanuel ob suam pro-
 den-

dentiam, nominisque celebritatem ma- Sæc. XVIII.
 ximi habitus, universi Ordinis Jeroso- A. C. 1717.
 lymitani Vice - Cancellarius renuntia-
 batur, prædivate commenda de *Bena-*
vente, & alia *del Viso & de Tevenes* au-
 ctus: cum ergo per plures annos ma-
 xima Imperii potestas penes Emanue-
 lem fuisset, hinc in meriti præmium
 pinguioribus redditibus, & *magnæ Cru-*
cis dignitate honorabatur: dimissis
 tamen hisce muneribus Madritum re-
 versus est, ubi a Carolo II. Hispania-
 rum Rege Orator ad Lusitanos designa-
 tus, hanc dignitatem non acceptavit,
 eoquod vitam Ecclesiasticam amplecti
 statuisset: Eodem igitur adhuc Anno
 1690. Sacerdotio initiatus, Castellæ
 Magni Prioratus locum tenens renun-
 tiabatur, ac totius Ordinis Orator ad
 Hispaniæ Regem decretus, Regii ac
 supremi Consilii Castellæ Gubernator
 renuntiatus est, & quamvis oblatas di-
 gnitates constanter recusaret, ad prima
 tamen Regni subsellia etiam ab ipso
 Philippo V. Rege extollebatur: tan-
 dem vero solitudinis, & privatæ vitæ
 studio expugnatus, importunis tam-
 que enixis precibus Regem fatigabat,
 ut publica Regni officia, quibus one-
 rabatur, dimittere permetteretur. Va-
 cabat tum Hispalensis Archiepiscopa-
 tus, quem ad Regis nominationem
 T t 3 obti-

Sæc. XVIII. obtinuit, ast ubi Pastoralis suo muneri
A. C. 1717. naviter incumbere, atque ad Ecclesiam
 sibi commissam properare meditabatur,
 intimum ejusdem Regis Consiliarium
 agere jussus est. Tum vero Emanuel,
 ut ab hoc onere eximeretur, extremos
 adhibebat conatus, ipsumque Regem
 per quicquid sanctum sacrumque esset,
 obsecrabat, imo & increpabat, eoquod
 contra fas, Canonumque decreta Epi-
 scopum a sua Diœcesi abesse fineret:
 Frustranæ autem erant Emanuelis pre-
 ces; Rex enim non modo per Uxedæ
 Ducem suum in Aula Romana Lega-
 tum, sed per literas etiam proprio chi-
 rographo datas a Papa efflagitabat, ut
 Archiepiscopus saltem ad tempus a re-
 sidendi lege eximeretur. Tergiver-
 sante autem Pontifice Philippus Hi-
 spaniæ & Ludovicus Franciæ Reges,
 & Regina Maria Ludovica a Sabaudia
 iteratis literis eundem rogabant, ut
 inexpectato etiam Pontificis responso
 Hispali Madritum ad Regis Aulam ve-
 niret: accessit etiam Pontificis indul-
 tum; unde Emanuel Aulam accedere
 jussus, in gravibus belli aliarumque ca-
 lamitatum procellis fidum Regis Nau-
 clerum egit: paulopost tamen ad suam
 Diœcesin reverti permissus, velut ex
 exilio aut carcere ad suam Ecclesiam
 convolavit. Tum vero cunctis exemplis
 potius

potius quam imperio prælu-
 cens, ferme quotidie sacrum
 singulari pietate celebrabat,
 magnamque diei partem sacris
 precibus & utilium librorum
 lectioni consecrans, reliquam
 temporis partem pascendo suo
 gregi insumebat, sæpius
 ipsemet vastissimam suam
 Diæcesin lustravit, selectisque
 Viris virtute & scientia præ-
 stantissimis frequentes de rebus
 Ecclesiasticis consultationes
 instituit, Judices insuper
 integerrimos pro causis in
 sua Curia decidendis vel
 Ecclesiasticorum moribus
 inquirendis accersivit: minime
 vero pauperum oblitus, ingentem
 pecuniæ vim in eos effudit,
 ac præcipue anno hujus sæculi
 nono gregem suum annonæ
 caritate pressum largissime
 adjuvit, Ecclesiam Collegiatam
 ad S. Salvatorem ampliavit,
 perfecitque: Cænobium
 Monialium Cappucinarum,
 Ecclesias Parochiales SS.
 Julianæ & Lucie instauravit,
 ampliavitque Collegium
 Jesuitarum. Aliud vero
 Collegium pro puellis nobilibus,
 sed pauperie laborantibus
 ex integro extruxit, atque
 immensis pene sumptibus
 Sacellum, in quo Eucharistia
 asservatur, exornavit: Paucis,
 quæcunque Ecclesiæ suo ævo,
 atque in sua Diæcesi fuere
 restauratæ, vel extrui cæptæ,
 decorem suum Archiepiscopi
 hujus liberalitati debent.

Sæc. XVIII.
 A. C. 1717.

T t 4

Quin-

Sæc. XVIII. Quinimo pia ejus magnanimitas, cum
 A. C. 1717. sese intra Diæcesis limites ultra continere
 haud posset, ad ipsam etiam Africanam
 sese extendit, ubi collapsa Septæ nosocomia
 instauravit, auxitque, & in varias sacras ædes
 sexcenties sexaginta ducatorum millia impendit.
 Tot ergo virtutibus ornatum Præsulem ad Hispani
 Regis nominationem Clemens XI. sacra Purpura
 ornavit, quæ tamen dignitas Emanuelli novos
 addidit stimulos, ut Pastorales suas sollicitudines,
 ceteraque in gregem suum amoris, charitatisque
 officia ingeminaret, cum autem ob grave senium,
 totque laboribus extenuatas vires mortem sibi
 propinquam ominaretur, die vigesima quinta
 Octobris anno hujus sæculi decimo quarto
 Testamentum condidit, in quo præter præclara
 in pauperes, piosque usus legata ex asse hæredem
 instituit Collegiatam Ecclesiam de Xerez, cujus
 fabricam jam antea ingenti sumptu inchoaverat.
 Demum vero die decima sexta Novembris non
 sine maximo, præcipue pauperum luctu octogenarius
 piissime in Domino obiit, sepultus in Metropolitana
 sua Ecclesia. Princeps erat ingenio acer, eruditione
 vastus, prudentia conspicuus, pietatis vero, Divinique
 timoris cultor eximius, fortuna suffragante primas
 consecutus de

gnitates, nunquam sine merito & vir- Sæc. XVIII.
tute, semper tamen cum humili re- A. C. 1717.
pugnancia. Fervida erat indole ac ve-
hementi, quam tamen virtus semper
ab iracundia, severitate, & minarum
terrore cohibuit.

§. XLVII.

*Ferdinandus Nuptius del Orto seu
Hortanus Cardinalis fatis
fundus.*

Postremus inter Cardinales, qui hoc
anno ultimum vitæ suæ diem clau-
ferunt, erat Ferdinandus Nuptius ab
Horta civitate, ubi natus erat, dictus
Hortanus. Hic novennis a Matre sua
Romam delatus, suoque Patre præ-
fatæ Urbis cive jamjam orbatus, in
humanioribus literis præcipue in arte
Poetica tam egregium fecerat progres-
sum, ut ad quemvis ferme occurrentem
eventum apposite veterum Poetarum
versus e memoria recitare assuetus,
ipsum Clementem XI. qui ex Proto-
medici sui consilio stipulas in agris com-
puri, vetuerat, recitatis ex Virgilio
versibus in conflagratarum utilitatem
compositis ab hoc proposito amoveret:
Sacrationibus postea disciplinis animum
adjiciens, brevi optimus Caussarum
Actor audiebat, gravissimasque Curæ

Tt 5

Rg 5